

Leven in de Brusselse bubbel is soms ergerlijk, maar ontsnappen is moeilijk

Mathijs Schiffers
Brussel

Moe? Ik heb geen tijd om moe te zijn', verzucht Anne-Cécile

Gault in *Notes from Brussels*, een documentaire van Nederlandse makelij die momenteel volle zalen trekt in de Belgische hoofdstad. De film volgt drie vrouwen die werken in het Europese kwartier van Brussel, ook wel 'de bubbel' genaamd. De 30-jarige Gault, assistent van een Franse Europarlementariër, is een van hen. Ook voor dating heeft Gault geen tijd. Want stel je voor dat je jezelf mooi moet maken na een slopende werkdag. Of dat je telkens moet checken of hij je nog een appje heeft gestuurd of niet.

De Poolse journalist Joanna Sopinska (44) komt ook voorbij. Sopinska werkt voor Mlex, een nieuwsdienst met EU-regelgeving als aandachtsgebied. Haar man werkt voor de Europese instituten; ze hebben twee kinderen. Sopinska wil eigenlijk terug naar haar vaderland. Maar er lijkt — tussen haar jacht op primeurs door — nooit een goed moment te zijn. En nu heeft Polen ook nog een regering die de Europese waarden, waar Sopinska zo op gesteld is geraakt, aan het verkwanselen is.

De derde hoofdpersoon in *Notes from Brussels* is de Duitse Beate Gminder, die een hoge functie heeft op de immigratieafdeling van de Europese Commissie. Terwijl Gault en Sopinska nog wel eens klagen over de werkdruk die hoort bij de Brusselse mallemlen, heeft de vijftiger

Privélevens van vrouwen bij de EU worden opgeslokt door werk.

FOTO: PHILIPP VON DITFURTH/DPA

Gminder dit als een fact of life omarmd. Werken voor de EU betekent voor Gminder werken aan een betere wereld. Ze vindt dat een bijzondere opdracht die ze — juist als Duitse — niet licht neemt.

De documentaire maakt duidelijk hoe lastig het voor veel vrouwen is om hun ambities op privéterrein te combineren met een baan in de bubbel. Vooral Gminder beklijft. Ze liet haar jeugdliefde achter in Duitsland voor haar Brusselse carrière. Jaren later liep

Voor veel vrouwen is het lastig om privéambities te combineren met een baan in Brussel

ze hem weer tegen het lijf en werd hun relatie hervat. Te laat voor de kinderen die Gminder best graag gehad zou hebben.

Nadine van Loon, de maakster van de documentaire, was begin deze eeuw zelf parlementslid in de bubbel. Daarna kwam ze er vaak om namens het ministerie van Buitenlandse Zaken EU-vergaderingen bij te wonen. Maar na een burn-out nam ze ontslag en schoolde ze zich om tot filmmaker.

'Als je carrière wilt maken, moet je je helemaal geven', zei Van Loon tegen het Belgische nieuwsmiddeel Apache. Voor vrouwen is dat soms problematisch. 'Rond hun dertigste moeten ze vlammen. In diezelfde periode dringt de tijd om aan kinderen te beginnen. Zie dat maar eens met elkaar

in evenwicht te brengen.' Mannen kunnen de zaken over langere tijd spreiden.

Van Loon houdt hoop op verandering nu steeds meer vrouwen op belangrijke posities belanden, ook in de Brusselse bubbel. Ze kunnen nu gaan morrelen aan de door mannen ontwikkelde werkomgeving. Toch vraagt ze zich af of er een gulden middenweg gevonden wordt.

Wat misschien kan helpen de werkdruk in de Brusselse bubbel te verlichten, is dat de Europese instituten hoofd- en bijzaken wat beter weten te scheiden. Een organisatie die enerzijds moet jongleren met de wensen en problemen in 27 lidstaten en anderzijds niet te veel mag kosten, trekt onvermijdelijk een zware wissel op haar personeel. Maar soms

creëert dat personeel die werkdruk helemaal zelf.

Een document opgesteld onder supervisie van de Maltese Eurocommissaris Helena Dalli (gelijkheid) is daar een goed voorbeeld van. Het inmiddels ingetrokken stuk bevatte interne richtlijnen voor 'inclusief taalgebruik'. Er stond onder meer in dat Commissie-medewerkers uitdrukkingen als 'Fijne kerstdagen' moeten vermijden, want niet iedereen viert Kerstmis. 'Happy holidays' is een neutraler alternatief.

Dalli is van de socialistische familie, dus de christendemocraten in het Europees Parlement zagen hun kans schoon en vroegen een debat over de kwestie aan. Europese Commissievoorzitter Ursula von der Leyen is zelf een christendemocraat, maar was niet van zins haar Eurocommissaris voor de leeuwen te gooien. Ze stuurde daarom een andere Eurocommissaris, Margaritis Schinás, de Straatsburgse arena in.

Schinás (Europese waarden) is ook een christendemocraat. Dat haalde de angel uit het debat, dat toch nog anderhalf uur in beslag nam en — zoals te verwachten viel — weinig zinnigs opleverde.

Op die momenten zou je het liefst gillend weglopen uit de bubbel. Maar dat de weg naar de uitgang soms letterlijk lastig te vinden is, blijkt uit een van de grappigste scènes in *Notes from Brussels*. Parlementair medewerker Gault zoekt de uitgang van het labyrinthische gebouw van het Europees Parlement te Straatsburg, omdat daar een groep bezoekers op haar wacht. Maar welke trap of gang ze ook neemt, ze stuit telkens op een deur die afgesloten is.